

Forslag, end det virkelig indeholder, og i alt Fald vil jeg pøintere, at hvad Flertallet har anbefalet, er en væsentlig Forbedring af de bestaaende Forhold. Det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen) talte i den samme Forbindelse om Separation af Ugtefolk, men dette Forslag rækker ikke saa vidt; det er slet ikke Meningen dermed, og det burde det ærede Medlem vide, da han som Medlem af Udvalget har tænkt meget over dette Forhold og har været med til de Forhandlinger, der ere førte. Med Hensyn til de Indvendinger, der fra forskellige Sider ere fremkomne imod flere af Vædringsforslagene, skal jeg kun udtale som min personlige Opfattelse, at de selvfølgelig ville give Anledning til en nøjere Prøvelse imellem Sagens anden og tredje Behandling. Naar der f. Eks. er rettet stærke Anker mod Vædringsforslaget Nr. 5 til § 14, som gaar ud paa at paalægge Husbonden i visse særegne Tilfælde, hvor et Thyende forlader hans Hus i Anledning af Sygdom, at skulle udrede ikke blot Løn, men ogsaa Vederlag for Kosten for en Tid, saa er jeg ikke blind for, at det griber stærkt ind i de bestaaende Thyndeforhold, og at denne Indvending kan være velbegrundet, men jeg skal kun sige, at naar jeg har tiltraadt dette Vædringsforslag, saa er jeg bleven ført dertil ved, hvad jeg har set i det praktiske Liv, thi det er ikke sjælden Tilfældet, at naar et fattigt Thyende bliver syg, ønsker det, for at blive nogenlunde godt behandlet og plejet under Sygdommen, at tage Ophold i sit ofte fattige Hjem, og Forholdet er da nu det, at i et saadant Tilfælde maa Husbonden udrede Lønnen, men ikke Kosten, men naar en fattig Familie paatager sig at modtage et saadant sygt Barn i Pleje og de dermed forbundne Opførelser, forekommer det mig, at den kan have Krav paa nogen Godtgørelse herfor, og det er det, der har bevæget mig til, at være med til at stille Forslaget, men jeg indrømmer, som sagt, at det staar i Forbindelse med Thyndeloven, og jeg kan ikke have noget imod, at dette Spørgsmaal henvises til det Udvalg, som derom er nedsat. Hvad angaar de Vædringsforslag, mod hvilke der ellers er fremkommet Anker, er der kun et Punkt, som jeg særlig skal tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om, fordi jeg nu mærker, at det vil blive et Hovedpunkt i Forhandlingerne om det foreliggende Affnit, nemlig det Forhold, der er Genstand for Vædringsforslagene Nr. 24 og 26. Disse Vædringsforslag berøre den Ret, som de kommunale Raad have til Eftergivelse af Fattigunderstøttelse. Nu er jo Forholdet faktisk det — det er indrømmet fra alle

Sider, ogsaa af den ærede Indenrigsminister — at de kommunale Raad, Sogner og Byraadene, have en ubestridelig Ret til at eftergive Fattighjælp, hvor og naar de finde det rigtig. Denne Raadenes fra alle Sider anerkendte ubestridelige Ret vil Mindretallet indskrænke i en meget betydelig Grad, og det kan jeg ikke være med til. Jeg antager, at heller ikke dette Tings Flertal vil være med dertil, og jeg beklager meget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) i Dag har udtalt sig meget skarpt i saa Henseende. Jeg nægter ikke, at det ærede Medlems Udtalelse herom var den mest reaktionære, der er fremkommen paa dette Felt. Han sagde nemlig, at han kunde til Nød gaa med til Vædringsforslaget Nr. 26, men det var ogsaa det yderste, hvori han kunde strække sig i saa Henseende. Det er imidlertid meget for lidt, thi hvis det Forslag vedtages, vilde der ske en Indskrænkning i en bestaaende Ret, og det vil jeg ikke være med til at anbefale. Nu siger den ærede Minister, og en lignende Udtalelse faldt fra det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch), at dette Forhold, saaledes som det har udviklet sig, har ført til, at man i enkelte Kommuner ofte eftergiver Fattighjælp og i andre slet ikke, og den ærede Minister tyrede, at man har enkelte Eksempler paa, at kort forud for et Folketingsvalg er der enkelte Kommuner, der ere mere villige til at eftergive Fattighjælp, end de ere i andre Tilfælde. Men det forekommer mig, at hele denne Argumentation saavel fra den ærede Ministers som fra det ærede Medlems Side maatte føre til at tiltræde det Forslag, som Flertallet har stillet under Nr. 24; thi det er ganske rigtig, at Forholdet, som det nu er, hjemler kun en Ret for de kommunale Raad, men ingen Ret for de fattige; det er altsaa fuldstændig overladt til de kommunale Raads Vilkaarlighed. Det er en Raades Sag, hvorvidt de ville benytte denne Ret eller ej, og det er mig vel bekendt, at der er enkelte Kommuner, f. Eks. Kjøbenhavn, som vistnok i meget ringe Grad benytte denne Ret. Det forekommer mig, at naar det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch) i Gaar udtalte, at man skal huske paa, at denne Lov er en Fattiglov og ikke en Lov for Sogneraadene, er dette en Argumentation, der støtter min Betragtning. Det er ganske rigtig, at denne Lov er en Fattiglov, og det har været det ledende Synspunkt for Udvalget og dets Flertal at gøre hele vor Fattiglovgivning saa human som muligt, og da navnlig saa lidt som muligt stille de fattige overfor en vilkaarlig Behandling af de kommunale Raad ved saa